

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/44/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318202224
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318202224.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobkyne F. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, XXX XX S., korešpondenčná adresa K. XXXX/XX, XXX XX S., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 7Csp/56/2018-63 zo dňa 03. októbra 2018, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1749,49 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 749,49 eur od 31.05.2018 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v Obchodných podmienkach, v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4.6., v znení: „Platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledovnom poradí: 1. na poplatky podľa Sadzobníka, 2. úrok z omeškania, 3. úrok z úveru. 4. splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Žalobkyni vo vzťahu k žalovanému priznáva súd náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 2 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 2, 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 3, 5, § 5 ods. 1, § 8 ods. 3, 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517 ods. 2, § 107 ods. 1, 2, § 53a, § 566 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, čl. 3 bod 1 Smernice Rady

93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 161 ods. 1, § 298 ods. 1, 2, § 299 ods. 2, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že W. banka, a.s. ako pôvodný veriteľ a žalobkyňa uzatvorili dňa XX.XX.XXXX D. o úvere č. XXXXXXXXXX predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 60.000,- Sk (1.991,64 Eur). STÁLY ROZHODCOVSKÝ SÚD zriadený pri ROZHODOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., rozsudkom vo veci sp. zn. PV-C/1011/0236 zo dňa 12.02.2017 rozhodol, že žalobkyňa je povinná zaplatiť spoločnosti W. E., s.r.o. sumu 1.858,14 Eur s prísl.. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 28.02.2014. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa S. zo dňa 02.05.2018 vyplýva, že žalobkyňa sa na združenie obrátila so žiadosťou o poskytnutie poradenstva ohľadom jej úveru, ktorý je poskytla W. banka, a.s.. Dňa 27.05.2016 žalobkyňa predložila zmluvu, a po jej posúdení bola informovaná, že je zmluva bezúročnou a bez poplatkov a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Po doložení potvrdenia od zamestnávateľa zistili, že úver bol poskytnutý vo výške 1.991,64 Eur a zrážkami zo mzdy žalobkyne bola v prospech zmluvy o úvere zrazená suma 3.741,13 Eur. Tým došlo na strane veriteľa k bezdôvodnému obohateniu.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v danej veci sa najprv zaoberal námietkou žalovaného veci rozhodnutej (res iudicate) a uviedol, že je toho názoru, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci, nie však v konkrétnej prejednávanej veci, keďže rozsudok je založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke, a potom i rozhodnutie rozhodcovského súdu predstavuje nulitný rozhodcovský rozsudok, ktorý nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Rozhodcovská doložka bola len súčasťou všeobecných obchodných podmienok k úverovým zmluvám, a preto pokiaľ takáto rozhodcovská doložka trpí absolútnou neplatnosťou, ide o právny úkon, ktorý neexistuje, a ak aj bol vydaný na základe takéhoto právneho úkonu rozhodcovský rozsudok, trpí neúčinnosťou, pretože Rozhodcovskému súdu chýbala právomoc na vydanie rozhodnutia. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah. Súd preto v tejto časti obranu žalovaného považoval za nedôvodnú.

5. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a pôvodným veriteľom bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Na základe uvedenej zmluvy bol žalobkyňi reálne poskytnutý úver vo výške 1.991,64 Eur a v prospech predmetnej úverovej zmluvy uhradila finančné prostriedky vo výške 3.741,13 Eur. V časti splatených finančných prostriedkov súd vychádzal z dokladov predložených žalobkyňou, nakoľko žalovaný aj napriek výzve zo strany súdu platobnú históriu úverovej zmluvy nepredložil a neuviedol, že takýto doklad v konaní ani neposkytne. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v zmluve o pôžičke absentuje údaj požadovaný v zmysle § 4 ods. 2 písm. i), a to údaj o termínoch splátok istiny, úverov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. Špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Ďalej bola v zmluve nesprávne uvedená aj výška celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Veriteľovi z predmetnej úverovej zmluvy tak vznikol len nárok na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré boli žalobkyňi reálne poskytnuté, a to vo výške 1.991,64 Eur. Doposiaľ žalobkyňa zaplatila už sumu 3.741,13 Eur, vzniklo tak bezdôvodné obohatenie vo výške 1.749,49 Eur.

6. Vo vzťahu k námietke premlčania v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v danom prípade je podľa jeho názoru objektívna lehota desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného považuje súd za úmyselné. Pôvodný veriteľ ako banka mal v predmete činnosti dlhodobé poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto, ak veriteľ obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch tým, že ním predložená úverová zmluva nemá zákonom predpísané náležitosti, toto jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Zároveň z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení dňa 09.06.2016, keď oslovila Združenie na ochranu spotrebiteľa S., preto súd zastáva názor, že nakoľko žaloba v danej právnej veci bola podaná dňa 21.05.2018, bola podaná i v rámci dvojročnej subjektívnej doby. Súd preto považoval vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného za nedôvodnú.

7. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.749,49 Eur a nakoľko sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania, a to preukázateľne druhým dňom nasledujúcim po doručení žaloby, považoval súd žalobu za kvalifikovanú výzvu na zaplatenie sumy, preto žalobkyni odo dňa 31.05.2018 priznal aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne zo sumy 1.749,49 Eur.

8. Okrem nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia si žalobkyňa v konaní uplatnila aj nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Uviedol, že z vymedzenia zmluvnej podmienky v žalobnom návrhu je súdu z úradnej moci známe, že sa jedná o zmluvnú podmienku, ktorá v rovnakom znení používaná zo strany pôvodného veriteľa už bola rozhodnutiami súdov určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán na úkor spotrebiteľa. Súd je toho názoru, že zmluvná podmienka dojednaná v spotrebiteľskej zmluve výrazne navyšuje náklady spotrebiteľa spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vo vzťahu k námietke žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky uviedol, že súdu vyplýva povinnosť v spotrebiteľských sporoch skúmať ne/prijateľnosť zmluvných podmienok, a to bez ohľadu či v konaní vystupuje sám dodávateľ alebo jeho právny nástupca. Za daného stavu je súd toho názoru, že žalovaný ako právny nástupca dodávateľa je vecne legitimovaný aj vo vzťahu k určeniu zmluvnej podmienky za neprijateľnú. Súd žalobu aj v tejto časti považoval žalobu za dôvodnú a preto určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

9. O trovách konania rozhodol tak, že v danej právnej veci vyhovel žalobe v celom rozsahu a preto žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) g) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia v jeho odôvodnení. Mal za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva žalobcu vychádzajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vo vzťahu k rozhodcovskej doložke opätovne poukázal na nález Ústavného súdu II.ÚS 499/2012 z ktorého vyplýva, že právomoc rozhodcovského súdu má oprávnenie skúmať len samotný rozhodcovský súd, a to v konaní vedenom pred rozhodcovským súdom. Vo vzťahu k údaju o termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov mal za to, že zmluva jasným spôsobom obsahuje údaje o výške, počte a termínoch jednotlivých splátok, a teda nemožno zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Ďalej uviedol, že zmluva o úvere priamo nemusí takýto údaj obsahovať, ale postačí, ak sa táto informácia na základe zmluvy dá identifikovať, čo v danom prípade zmluva o úvere spĺňa. Vo vzťahu k námietke premlčania uviedol, že mu nie je jasné z akého dôvodu súd prvej inštancie uzavrel, že ide o úmyselné obohatenie. Uviedol, že zastáva názor, že by sa na predmetný stav mala aplikovať dvojiročná subjektívna premlčacia doba. Pokiaľ ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, mal za to, že ak jedným výrokom má vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, tak je nelogické, aby zároveň druhým výrokom bola určená akákoľvek zmluvná podmienka za neprijateľnú. Uviedol, že takýto druhý výrok nie je pre neho nijako užitočný, ktorým by zrejme na základe neho mal upraviť znenie svojich zmlúv o úvere a zároveň nie je nijako užitočný ani pre samotného žalobcu. V zmysle uvedeného preto poukázal na to, že vo väzbe na II. výrok úplne absentuje neliehavý právny záujem. Mal za to, že ide o šikanózne uplatňovanie práva, nakoľko žalobca by mohol žalovať každú jednu zmluvnú podmienku. Opätovne uviedol, že ide o zmluvnú podmienku, ktorú sám nekoncipoval. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konania, alternatívne, aby odvolací súd žalobu zamietol v celom rozsahu a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov právneho zastúpenia v prospech žalovaného.

11. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p., preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu

v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesplnením procesných podmienok, porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením, zistený skutkový stav, ktorý neobstojí, nesprávnym právnym posúdením veci, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

16. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní iba formálne citoval v zákone uvedené odvolacie dôvody bez toho, aby identifikoval v akom konkrétnom pochybení vidí naplnenie toho ktorého odvolacieho dôvodu. Z obsahu jeho odvolania možno vyvodit', že namieta iba nepreskúmateľnosť a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 písm. d), h) C.s.p.).

17. K námietke nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

18. Možno teda naproti námietkam žalovaného uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majú na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

19. Žalovaný tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávny právny posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

20. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného dopĺňa nižšie uvedené.

21. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a

nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalovaného vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva je síce zmluvným typom upraveným i v Obchodnom zákonníku, avšak odvolací súd uvádza, že aj zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú.

22. Vo vzťahu k rozhodcovskej doložke odvolací súd uvádza, že rozhodujúcou právnou otázkou, ktorú správne súd prvej inštancie prioritne riešil, je otázka platnosti rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská doložka uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 M Cdo 9/2012). Žalobkyňa ako spotrebiteľ pri predmetnej rozhodcovskej zmluve nemá na výber, ak bude žalovaná na rozhodcovskom súde, preto odvolací súd zastáva názor, že možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou podávajú rozhodcovské žaloby veritelia. Ako správne uviedol súd prvej inštancie v prípade, ak rozhodcovská zmluva nebola dojednaná platne, táto ani nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu, preto rozhodcovský rozsudok je nulitným právnym aktom, nevyvoláva žiadne právne účinky, a preto táto námietka veci prejednanej nie je dôvodná.

23. Pokiaľ ide o možnosť preskúmať rozhodcovskú doložku z hľadiska jej ne/platnosti, tu odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 6 Cdo 143/2011 zo dňa 18.01.2012, v zmysle ktorého: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná. Aj v preskúmvanej veci bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či bola uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia; exekučný súd si ani neosvojoval postavenie odvolacieho súdu. Exekučný súd iba skúmal, či oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok je vykonateľný exekučný titul, medziiným či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor; pri riešení tejto otázky nebol exekučný súd viazaný tým, ako ju vyriešil rozhodcovský súd. Možno preto uzavrieť, že aj v rámci daného exekučného konania bol všeobecný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (IV. ÚS 78/2011).“ Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že pokiaľ je možné preskúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy/ doložky v rámci exekučného konania a exekučnému titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky/zmluvy nepriznať právne účinky, tým skôr je možnosť skúmať platnosť rozhodcovskej doložky/zmluvy daná súdu ešte pred exekučným konaním.

24. Vo vzťahu k absencii údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov odvolací súd uvádza, že tieto údaje sú potrebné pre výpočet RPMN. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. Zároveň uvedenie všetkých predpokladov výpočtu RPMN umožňuje tak spotrebiteľovi ako aj súdu zistiť, na základe čoho dospel veriteľ (dodávateľ) k výsledku o konečnej výške RPMN, a či je výpočet RPMN správny, nakoľko aj nesprávne uvedenie RPMN zo strany dodávateľa (veriteľa) je klamaním spotrebiteľa a hľadá sa na neho, akoby RPMN nebolo uvedené (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/230/2014 zo dňa 19.11.2015).

25. Zo základného gramatického výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) je zrejmé, že požiadavka na to, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola ako náležitosť uvedená výška, počet a termíny splátok sa vzťahuje ako k istine, tak k úrokom, tak aj k iným poplatkom. Je tomu tak preto, aby spotrebiteľ vopred vedel, aká časť splátky sa započíta na istinu, úrok a na poplatok a aby nedochádzalo k tomu, aby si veriteľ započítaval splátky najprv na úroky, poplatky prípadne iné sankcie a až následne na istinu a aby takýmto spôsobom neprichádzalo k neprimeranému zadlžovaniu spotrebiteľov. V zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného však vyššie uvedené náležitosti nie sú uvedené. Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ust. § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, absencia už len týchto náležitostí spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy. Vzhľadom na uvedené preto súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému len istinu poskytnutého úveru a keďže mu preukázateľne vrátila vyššiu sumu, správne zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia spolu so zákonným úrokom z omeškania.

26. Vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa premlčania a plynutia premlčacej doby, odvolací súd uvádza, že oprávnená osoba sa môže domáhať svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia len v rámci plynutia tak objektívnej ako aj subjektívnej premlčacej doby. V prípade ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. V predmetnom prípade súd prvej inštancie správne aplikoval na predmetný prípad dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu, ktorú správne v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka počítal od doby, kedy sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení od združenia na ochranu spotrebiteľa. Vo vzťahu k objektívnej lehote sa odvolací súd stotožňuje s aplikovaním 10-ročnej premlčacej doby na predmetný prípad. Je potrebné uviesť, že právny predchodca žalovaného W. banka, a.s. minimálne vedela, že neuvedením výšky úrokov z úveru a poplatkov priamo v zmluvách o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. V takýchto prípadoch teda zákonodarca pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počítal s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počítala odo dňa, keď k nemu došlo. Napokon odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj na predmetný prípad aplikoval 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, nedošlo by k uplynutiu premlčacej doby, nakoľko posledná vykonaná zrážka zo mzdy žalobkyne bola v máji 2016 (č.l. 10), tzn. že objektívna premlčacia doba by uplynula v máji 2019, avšak žaloba bola podaná dňa 22.05.2018. Z uvedeného dôvodu, ako už správne uviedol súd prvej inštancie, nie je námietka premlčania dôvodná.

27. Pokiaľ ide o námietku žalovaného týkajúcu sa absencie naliehavého právneho záujmu pri určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, súd prvej inštancie správne poukázal na povinnosť súdu skúmať v spotrebiteľských sporoch i neprijateľnosť zmluvných podmienok. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.11.2015 sp. zn. 8 Cdo 483/2014, kde uviedol, že: „Naliehavý právny záujem je daný, nakoľko len určovacou žalobou sa môže odstrániť stav neistoty, v ktorom sa žalobca nachádza, pretože len deklarovaným vyslovením neplatnosti predmetnej dohody môže následne argumentovať vo vzťahu ku svojmu zamestnávateľovi, aby ďalej neprevádzal zrážky z jeho mzdy. Navyše, určovanie neplatnosti predmetnej dohody sa odvíja od posúdenia neprijateľnosti tejto dohody ako zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, na ktorom určení vyplýva naliehavý právny záujem priamo zo zákona. Práve žalobca a jeho majetková sféra je v ohrození neprimeranej výšky zrážok zo mzdy, ktorých konečnú výšku určuje žalovaná svojím jednostranným rozhodnutím. V konaní pred súdom by mohla byť pohľadávka vyčíslená v zákonnej výške, čo sa žalovaná snaží touto dohodou obísť, a preto je namieste práve táto určovacia žaloba. V opačnom prípade žalovaná výšku svojho nároku, ktorú si takto môže sama určovať, nebude mať potrebu nijako revidovať. Žalobca v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vyplývajúce z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z., z čoho taktiež naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplýva. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany“. Odvolací súd má za to, že naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky je daný aj v prípade, že prvým výrokom bola daná povinnosť žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie, čo namietal v podanom odvolaní žalovaný. Uvedená skutočnosť nijako nebráni určeniu

neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V danom prípade sa nepochybne obsahovo jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu nevyrovnanosť vzťahu medzi stranami sporu.

28. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

29. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok v napadnutej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6Cdo/544/2015.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).